matele ka öelda, mis ta minnuſt kuulnud. Siis saatſin poiſi minnema ja läkſin, et teiſt nöu ei olnud, pea iſſe ka. Piddin mehhe Jummala holeks jätma, teades et temma omma päikeſt lasſeb paista kurjade ja waggade peale, et ta kaitſeb neidki, kes tedda wihkawad. Ma läkſin ärra ja ſüdda olli raske et jälle ſilmaga ollin piddanud näggema, kuida kurrat noorte ja wannade ülle wallitſeb.

Koddo tullid teiſed mötted ja murred, unnustaſin joobnud meeſt, agga mitte kauaks. Ta piddi jälle minno mele tullema, piddin temmaſt parremat weel näggema. Näddala päwad läkſid möda, iggapääw näggin paljo körtſi föbro nagu ennegi, — ſiis kord läks minno kambri uks lahti ja ſuur mees astus ſisſe, ride räbbalad ſeljas, pitk roigas keppi aſſemel käes, müts peas. Terretades jubba tundſin ärra, et ſe mees mitte esſimeſt korda minno ſilma ette ei tulnud; ja kui ta nüüd mütſi peaſt tömbas, et ta ſilmi wöiſin wadata ja ta otſas ſuurt armi nähha, ſiis teadſin küll: olli ſeſamma kedda enne te äres näggin. — „Hallastage minno waeſe ſandi peale! ütles ta nüüd, — heidke armo minno peale, minnul polle keddagi, kes häddas aitaks!“ „Armas mees! — wastaſin minna, — mis hädda ſul ſiis on? näitad jo terwe tuggew mees ollema, eks ſa wöi tööd tehha ja ſellega auſaste omma leiba süa? Egga meie maal ſedda polle nähtud, et töteggia innimene allaste ehk näljas olli!“ — „Tööd tehha! ja muidugi wöiſin! ollengi paljo teinud! —

kostis kerjaja, — agga nüüd ma ennam ei tohhi, ſeſt minno tö jures ei olle iales kaſſu egga önnistuſt olnud. Ei ſe maksa, et minnuſuggune tööd teeb; aidage mind, pean armuſt ellama!“ — Siis minna: „Kannata söbr! tahhan aidata, agga mitte ülſi rahha koppikaga, waid parreminne. Nään, walle mötlemisſed on ſinno ſüddant wörgutanud, ja ſe wöib ſulle keige ſuremaks häddaks olla! Rägi ommeti üllesſe, mis ſind waewab!“ — Kerjaja: „oh ſeſt olleks paljo räkida, agga ei ma tahha teie aega wita; polle ka enne kegi ſelle järrel kulanud, ja mis kaſſu teiſel ſeſt olleks. Rahwas on mulle ikka middagi annud, muiſt ſönna laukumata, agga muiſt haugutades ehk pilgates; ollete esſimenne, kes mind wäärt arwab, minno waewa järrel küſſida!“ Sedda ütles ja wesſi ſeiſis mehhel ſilmis agga minnul olli halle meel temma pärraſt ja himmo temmaſt ennam weel kuulda. Siis ütleſin, et ta minno aega kül ei wida, waid et ristiinnimeſſe armastus tundideſt egga päwadeſt luggo ei pea; tunnistaſin ſiis temmale ka, et tedda enne jubba ollin näinud tee äres maas ollewa, agga et ſellepärraſt weel ennam ſüdda mind aiab, abbi ſaatma, kui ſe wöimalik on. Siis temma hakkas nenda körmelema: „Wägga willets ſe mees, kes ſure waewa al käib, agga ei olle tal keddagi, kes aitaks kanda, — keddagi, kes temmaga lahket ſanna räkis, ehk kellele wöiks omma hädda kurta!“ Minna ollen niſuggune; ollen ükſi jänud ilma peale. Jubba ſe on armo tö, et mind